

5835

15/5 70: Forespørgsel til statsministeren.

5836

[Per Hækkerup.]

især radikale; så kan jeg godt se, man allerede krymper sig, ikke bare i tæerne, men også i sjælen. Det kan da ikke være fornuftig politik, at man siger: nu skal dyrtidsportionerne udbetales, men for at omkostningerne ikke skal stige, skal statskassen betale arbejdsgiverne. Er der ikke andre befolkningsgrupper i dette land, der kunne have grund til at få et lille tilskud fra statskassen, skal det absolut være arbejdsgiverne? Skal det være alle arbejdsgivere? Jeg skal ikke nævne navne, men der er dog nogle, der har ganske betragtelige nettoindkomster. De skal altså også have et tilskud fra statskassen. Skal det være både dem, der er eksporterende eller i konkurrence med importen, og dem, der er rene hjemmemarkedsindustrier, der skal have et sådant tilskud fra statskassen?

Skal det være den fremtidige linje? For det er jo klart, at hvis denne politik, sådan som regeringen siger, men hvad jeg ikke tror den er, er inflationshæmmende, så må regeringen jo fortsætte. Ja, så må vi fortsætte. Hvor længe? I 5 år eller 10 år, hvor statskassen efterhånden år for år skal udbetale stigende tilskud til arbejdsgiverne for at holde lønnen nede? Det er omtrent den skrappeste gang asociale politik, man kan forestille sig, og den har intet med sund økonomisk fornuft at gøre.

Jeg vil lige gøre én bemærkning til herom, for dette underlige kinesiske system, som der her er tale om, har jo den højtærede økonomiminister kommenteret. I en samtale i fjernsynet blev økonomiministeren udspurgt. Nej, men så synes det så forholdsvis enkelt, siger spørgeren, at man kunne refundere erhvervslivet disse dyrtidsportioner, fordi så får man derved alle til at bære byrden, når det kræves op over skatten. Læg mærke til den ganske udmærkede udtalelse: alle kommer til at bære byrden, også lønmodtagerne, for at arbejdsgiverne kan få et tilskud. Dertil svarer økonomiministeren: Det tror jeg vil være en væsentlig mere kompliceret og mærkværdig ordning at gen-

nemføre, altså teknisk set. Så ved jeg ikke, om noget sådant kunne gøres. Men må jeg altså ikke lige sige, at resten af forskellen, altså fra de 13 øre — nå, så kommer økonomiministeren ned på den argumentation — ned til de 5 øre eller 3 øre, der bliver tilbage, det er jo simpelt hen udtryk for, dette, at når produktionen fordyres med 22 øre til timelønnen, så må priserne jo stige, ikke? Ikke sandt, hr. økonomiminister?

Men denne mærkværdige ordning er altså den, regeringen foreslår nu. Jeg har set den bedømt af andre nationaløkonomer — jeg regner med, at økonomiministeren hører til kategorien — set den bedømt af andre nationaløkonomer, som siger: det vil være meget molboagtigt. Jeg skal gøre denne kommentar til min. Men det er ikke bare meget molboagtigt, det er direkte asocialt.

Hvad er så sigtet med både det første og det andet forslag? Ja, vi kender regeringens tilkendegivne sigte, men jeg kan kun se ét eneste sigte, og det er, at man vil snøre lønmodtagerne og binde dem ved de fremtidige overenskomstsituationer. Jeg siger ikke bare den fremtidige overenskomstsituation, for i det første forslag lå der jo, at når pristallet var steget til de 145, skulle de 3 portioner og den pristalsstigning, der dér var tale om fra 136 til 145, permanent likvideres, og man skulle begynde på et nyt pristal på 100.

Jeg tror, regeringen skulle gøre sig klart, at hvis man vil skabe andre former for arbejdsmarkedspolitik i Danmark, som indebærer, at vi bryder med det, der hidtil har været en meget væsentlig bestanddel af en sund og fornuftig økonomisk disposition i Danmark, så skal man bare bære sig sådan ad. Hvis man tror, man kan forvente, at lønmodtagerne vil gå ind i flerårige overenskomster, når man ødelægger den mulighed, de har for at få dækning i hvert fald for en del af prisstigningerne i den periode, deres kontrakter løber, så tror man fejl, man skal ikke regne med, at der så bliver sluttet sådanne overenskomster. Så er lønmodtagerne simpelt hen i egen interesse